

I medierna beskrevs de rödgröna som oeniga. Det måste ha känts orättvist.

N AV RIKSDAGENS mer fängslande ritualer är den så kallade "skuggbudgetdagen" i början av oktober, när oppositionen lämnar sina förslag till statsbudget för nästa år. På nätet läser jag om vänsterpartiets, miljöpartiets och socialdemokraternas förslag och tänker tillbaka på hur min allians jobbade med budgetmotionerna.

Mellan åren 2004 och 2006 var det fyra olika budgetar, höst och vår, som skulle hanteras gemensamt av allianspartierna. Det var inte lätt. Bara en sådan fråga som i vilken ordning partiernas presentationer skulle ske kunde orsaka konflikter. Man vill vara först eller sist, för att få mer tid på sig. Ibland lottade vi för att vara extra kamratliga men det slutade i alla fall med något slags förhandling.

FÖRHANDLINGARNA om sakinnehållet krävde än mer tid och tålmod. Bara att få delar av motionerna identiska innebar ganska rejäla kompromisser där man inte var helt nöjd i efterhand. Ändå fick vi ihop helt gemensamma motioner i vissa frågor. Djävulen fanns i detaljerna, en fråga som trafikskadeförsäkringen blev en ständig huvudvärk. Inom alliansen räknade vi om den ett antal gånger, inte minst som de olika partierna räknade på olika sätt. När vi väl förhandlat oss samman började medierna också räkna på förslaget. De räknade helt annorlunda. Så fick vi räkna om igen. Sådär kunde det bli ibland.

I bakhuvudet mindes vi dock att borgerligheten historiskt sett ofta speglats som oenig. Utan gemensamma texter hade kommentarerna från politiska reportrar bara handlat om hur oeniga vi var, inte de politiska förslagen. Och den spelteoretiska fällan ville vi inte trampa i.

Socialdemokraterna, vänstern och miljöpartiet har säkert också slitit hårt för att kunna lägga fram

vissa förslag gemensamt. Nu senast presenterade de ett niopunktsprogram. Faktum är att de gemensamma förslagsrutorna i motionerna är av exakt samma snitt som Alliansens i opposition.

Men i medierna beskrevs de rödgröna som oeniga. Det måste ha känts orättvist. Varför framställs de rödgröna som oense i sin allians när de gör på precis samma sätt som Alliansen?

Antagligen för att vi i opposition på något sätt var förs med konceptet. Att gå från att knappt finnas med på en gemensam bild till att komma överens om stora budgetpaket å la Bankeryd var en lång resa av nyheter där medierna ständigt vill ha mer. Efter Allians för Sverige kräver de uppenbarligen ännu mer.

DÄRFÖR KOMMER Mona, Maria, Lars och Peter att beskrivas som oense så länge de inte är överens om allt. Men följer de mallen som Alliansen skapade kan de säkert nå målet att framstå som enade. För kopiera har de varit duktiga på.

Vi kan förvänta oss budgetförhandlingar på platser liknande Högfors, Bankeryd och Gustavsberg. Kanske kommer den gamla traditionella oppositionspresentationen av den gemensamma reservationen i finansutskottet dammas av och se ljuset igen.

När detta skrivs är jag väldigt nyfiken på om socialdemokraterna kommer att släppa in Wetterstrand, Eriksson och Ohly för gemensamma upptåg och applåder i strålkastarljuset på sin kongress (när du läser detta har du facit).

Det var ett av Alliansens framgångsrecept. Partiernas stämmor, ting och landsmöten var väl besökta av allianskamraterna – medlemmar och anhängare vande sig vid att umgås och träffa den nya familjen. En sak är säker – i en allians har alla partier lika stor del, oavsett opinionsstöd för de respektive partierna. ∞

